

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 247/2010-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. augusta 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti E. P., T., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., P., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C/54/1998 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo E. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C/54/1998 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C/54/1998 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. E. P. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Trnava p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Trnava je p o v i n n ý uhradiť E. P. trovy konania v sume 254,88 € (slovom dvestopäťdesiatštyri eur a osemdesiatosem centov) na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. M. K., P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 247/10 z 22. júna 2010 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť E. P. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl.6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C/54/1998.

Na základe výzvy sa k veci vyjadril okresný súd podaním sp. zn. 1 Spr. V 382/2010 z 27. júla 2010 doručeným ústavnému súdu 2. augusta 2010, v ktorom predseda okresného súdu k sťažnosti okrem iného uviedol:

„1. Skutková a právna zložitosť sporu:

Skutkovo a právne nejde o zložitý spor, nakoľko sa jedná o žalobu o vypratanie trojizbového bytu.

2. Prehľad procesných úkonov od nápadu veci až doposiaľ:

Návrh bol podaný 28. 5. 1998. Odporkyňa v 1. rade bola vo väzbe, preto bola v Ú. po súhlase sudcu dňa 5. 6. 1998 vypočutá vo väzbe. Dňa 30.6. 1998 bolo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 4. 8. 1998 za účelom výsluchu svedka a predloženia dokladov, pripojenia trestného spisu, v ktorom odporkyňa v 1. rade vystupuje ako obžalovaná. Na pojednávanie dňa 4. 8. 1998 sa odporcovia nedostavili napriek tomu, že odporkyňa v 1. rade termín brala na vedomie a odporca v 2. rade mal vykázané doručenie. Nedostavil sa ani svedok. Ďalšie pojednávanie bolo 3. 9. 1998, na ktorom rovnako odporcovia neboli prítomní, ale súd mohol konať. Je možné konštatovať, že týmto postupom spôsobili prieťahy v konaní.

Na tomto pojednávaní dňa 3. 9. 1998 bol vyhlásený rozsudok, ktorý odporca v 2. rade prevzal až po opakovanom doručení. Dňa 14. 10. 1998 odporkyňa v 1. rade podala voči rozsudku odvolanie, ktoré dňa 14. 10. 1998 podľa úpravy bolo doručené protistrane na vyjadrenie. Dňa 26. 10. 1998 podal odvolanie odporca, toto bolo doručované protistrane úpravou zo dňa 28. 10. 1998. Dňa 29. 10. 1998 odporkyňa v 1. rade podala ďalšie odvolanie. Po obdržaní vyjadrenia navrhovateľa bola 24. 11. 1998 daná úprava na vyhotovenie predkladacej správy a predloženie spisu odvolaciemu súdu. Dňa 3. 2. 1999 bolo doručené tunajšiemu súdu rozhodnutie odvolacieho súdu zo dňa 20. 1. 1999, vec bola zrušená a vrátená na ďalšie konanie. Dňa 4. 2. 1999 bola daná úprava na doručenie tohto rozhodnutia účastníkom, odporcovi znova muselo byť rozhodnutie doručované opakované. Po doručení rozhodnutia bol určený termín pojednávania na deň 1. 6. 1999. Keďže odporkyňa v 1. rade bola stále vo väzbe, vzhľadom na právny názor odvolacieho súdu bola vypočutá vo väznici 9. 7. 1999. Následne boli žiadané spisy od OS Galanta a Šaľa, ktoré s predmetom konania súvisia.

Uznesením tunajšieho súdu zo dňa 14. 4. 2000 č. k. 16 C 54/98-133 bolo konanie prerušené do právoplatného skončenia veci 12 C 203/99 vedenej na tunajšom súde. Po právoplatnom skončení veci 12 C 203/99, čo nastalo 16. 8. 2004, boli účastníci vyzvaní na predloženie ďalších dôkazov, opakovane a v tomto prípade ani jeden z odporcov zásielky nepreberal a bolo potrebné zisťovať ich pobyt. Následne bolo vydané rozhodnutie o spojení veci s vecou 13 C 125/04, ktorá s vecou súvisí. Na deň 13. 6. 2006 bol určený termín pojednávania, na ktorý sa odporkyňa v 1. rade nedostavila. Ďalšie pojednávanie bolo určené na deň 12. 9. 2006, nakoľko v období júl - august čerpala zákonná sudkyňa

dovolenku. Toto pojednávajúce bolo odročené, pretože odporcovia vzniesli voči sudkyňi námietku zaujatosti. Spis bol predložený 28. 9. 2006 odvolaciemu súdu, ktorý dňa 31. 10. 2006 rozhodol, že zákonná sudkyňa JUDr. H. nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania veci. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo doručené Okresnému súdu Trnava 1. 12. 2006. Ďalšie pojednávajúce bolo vytýčené na 22. 2. 2007, nedostavil sa navrhovateľ, ktorý nemal vykázané doručenie a nebolo možné teda pojednávať. Pojednávajúce bolo odročené na 29. 3. 2007. Ďalšie pojednávajúce sa malo konať 3. 4. 2007, kedy mal byť vyhlásený rozsudok, ale znova podala odporkyňa v 1. rade voči zákonnej sudkyňi námietku zaujatosti. Odvolací súd o tejto námietke už nerozhodol, pojednávajúce bolo vytýčené na 11. 9. 2007. Odporkyňa v 1. rade sa ospravedlnila, na pojednávajúce určené na 11. 9. 2007 sa ospravedlnili obaja odporcovia.

Dňa 13. 9. 2007 bol vo veci vyhlásený rozsudok, voči ktorému 23. 10. 2007 podali odporcovia odvolanie, toto bolo úpravou zo dňa 24. 10. 2007 doručené protistrane a dňa 20. 12. 2007 bol spis predložený odvolaciemu súdu, ktorý dňa 13. 5. 2008 vec znova zrušil a vrátil na ďalšie konanie a toto rozhodnutie bolo tunajšiemu súdu doručené 17. 6. 2008. Rozhodnutie krajského súdu bolo doručené účastníkom, a podľa pokynu krajského súdu bol vyžiadaný trestný spis tunajšieho súdu, v ktorom odporkyňa vystupuje ako obžalovaná. Pojednávajúce bolo vytýčené na deň 30. 10. 2008, znova boli vypočutí účastníci a pojednávajúce bolo odročené na 2. 12. 2008 za účelom výsluchu svedkov, trestný spis bol znova žiadaný. Dňa 2. 12. 2008 boli vypočutí svedkovia, 4. 12. 2008 bol vyhlásený rozsudok.

Proti tomuto dňa 5. 1. 2009 podali odporcovia odvolanie, ktoré súd doručil protistrane a dňa 17. 2. 2009 bol spis predložený odvolaciemu súdu. Medzičasom odporkyňa v 1. rade žiadala o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, jej žiadosť bola zamietnutá a rozhodnutie bolo odvolacím súdom potvrdené. Rozsudok bol odvolacím súdom 29. 9. 2009 /doručený tunajšiemu súdu 12. 11. 2009/ sčasti - vo vzájomnom návrhu odporkyne v 1. rade potvrdený a vo zvyšnej časti bola vec zrušená a vrátená na ďalšie konanie. Po zabezpečovaní ďalších dôkazov bolo pojednávajúce 16. 3. 2010, bol vypočutý svedok, rovnako na pojednávajúci 13. 5. 2010. Pojednávajúce určené na 10. 6. 2010 bolo zmarené neprítomnosťou svedka a tým, že stále sa trestný spis nachádza na Krajskom súde

v Trnave, konanie nie je skončené a termín určený na 14. 9. 2010 bude zrušený z dôvodu zaslania spisu Ústavnému súdu Slovenskej republiky.

Sťažovateľka prispela k prietahom v konaní tým, že nedostavovala sa na pojednávanie a navyše opakovane namietala zaujatosť zákonnej sudkyne, hoci dôvody jej vylúčenia z pojednania a rozhodovania veci neboli.

Prietahy v konaní boli spôsobené aj súdom tým, že Okresný súd Trnava ako aj Krajský súd v Trnave nepostupoval v predmetnej veci plynulo. Navyše prietahy v konaní boli spôsobené aj tým, že vec bola zrušená odvolacím súdom a vrátená prvostupňovému súdu na nové pojednanie.“

Rovnaké skutočnosti ako uviedol okresný súd vo svojom vyjadrení, čo sa týka chronológie procesných úkonov okresného súdu, zistil aj ústavný súd z obsahu sťažnosti, vyjadrení účastníkov konania a z obsahu súdneho spisu, ktorý mu bol predložený k preverke 2. augusta 2010.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na pojednanie svojej záležitosti v primeranej lehote, ktoré je obdobné ako základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba

domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Ústavný súd pripomína, že základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je príkazom pre všetky štátne orgány na také konanie, ktoré vytvára právnu istotu pre subjekty práva. Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zákonodarca zabezpečuje prostredníctvom procesnoprávných inštitútov, ktoré sú štátne orgány vrátane všeobecných súdov povinné efektívne a vecne správne využívať. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) obsahuje viaceré účinné prostriedky zabezpečujúce plynulosť a optimálnu dĺžku súdneho konania, ktorej výsledkom je právoplatné rozhodnutie a stav právnej istoty.

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len

„ESLP“) ústavný súd prihliada v rámci prvého kritéria aj na predmet sporu (povaha veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (obdobne IV. ÚS 117/04 a III. ÚS 142/08)

1. Z predloženého súdneho spisu vyplýva, že predmetom namietaného konania vedeného okresným súdom je návrh na vypratanie bytu, kde sťažovateľka vystupuje ako odporkyňa v prvom rade. Podľa názoru ústavného súdu spory o takéto nároky nie sú právne zložité a existuje k nim aj stabilizovaná judikatúra všeobecných súdov. Ústavný súd vychádzajúc z doterajšieho priebehu napadnutého konania nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili o mimoriadnej faktickej zložitosti veci, na čo sa napokon neodvolával ani okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti. Na druhej strane na doterajší priebeh konania malo určitý vplyv to, že konanie bolo prerušené viac ako štyri roky do právoplatného skončenia inej súvisiacej veci o neplatnosť zmluvy o prevode členských práv k bytu, hoci tieto veci boli napokon spojené v roku 2006.

2. V rámci druhého kritéria ústavný súd posudzoval správanie sťažovateľky. Hoci je pravdou, že sťažovateľka sa nezúčastnila (štyroch) pojednávanií nariadených v roku 1998 a 1999 (pretože vtedy bola vo väzbe), táto skutočnosť nemohla ovplyvniť výraznou mierou predĺženie tohto konania, ak navyše okresný súd vykonal dokazovanie, osobne ju vypočul a spísal o tom aj zápisnice z jej výsluchu (5. júna 1998, č. 1. 11 spisu a 9. júla 1999, č. 1. 117). Tiež jej neúčast' na pojednávaniach (13. júna 2006 sa ospravedlnila zo zdravotných a 11. septembra 2007 z rodinných dôvodov, čo podložila aj listinnými dôkazmi) nemohla mať podstatný vplyv na priebeh konania, ak ostatných pojednávanií nariadených po roku 2007 sa už zúčastňovala.

Na druhej strane však sťažovateľke možno čiastočne vytknúť, že hoci 1. júla 1998 oznámila okresnému súdu, že predloží splnomocnenie na svoje zastupovanie v konaní, splnomocnenie pre právneho zástupcu spísala až po 11 mesiacoch (26. máj 1999), ale najmä to, že jej právny zástupca na pojednávanií 1. júna 1999 podal návrh na prerušenie konania, v dôsledku čoho bolo konanie 19. júla 2000 napokon právoplatne prerušené až do 16. augusta 2004.

V prerušenom konaní sa však nemohli vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty jeho účastníkov, a tým nemohlo dôjsť k naplneniu účelu označených práv. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nečinnosť súdu v dôsledku existencie prekážky jeho postupu vytvorenej zákonom ustanoveným postupom (napr. právoplatným uznesením o prerušení konania), tak ako to je v danom prípade, neposudzuje ako zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (m. m. II. ÚS 3/00, I. ÚS 78/02, III. ÚS 42/02).

K predĺženiu posudzovaného konania prispelo aj to, že sťažovateľka podala odvolania proti rozhodnutiam okresného súdu (14. a 29. októbra 1998, 23. októbra 2007 a 5. januára 2009), o ktorých musel rozhodovať Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“), a vzniesla tiež neodôvodnenú námietku zaujatosti na pojednávaní 12. septembra 2006 proti konajúcej sudkyni a všetkým sudcom okresného súdu, ktorej krajský súd v decembri 2006 nevyhovel, keď z pojednávania a rozhodovania veci zákonnú sudkyňu nevytlúčil.

Z uvedeného vyplýva, že aj sťažovateľka mala svoj podiel na predĺžení tohto konania.

Na druhej strane ústavný súd pri hodnotení postupu sťažovateľky bral do úvahy to, že ako účastníčka konania nesporne má právo na tieto procesné úkony, ktoré urobila. Za priet'ahy vzniknuté v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani na vrub štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03). V súlade s touto judikatúrou preto dobu potrebnú na rozhodnutie o sťažovateľkou uplatnených procesných právach ústavný súd nezapočítal do doby zbytočných priet'ahov v konaní okresného súdu (obdobne III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04).

3. Pri hodnotení doterajšieho postupu okresného súdu v namietanom konaní poukazuje ústavný súd na to, že v jeho priebehu sa nevyskytli väčšie obdobia nečinnosti [okrem nečinnosti viac ako 10 mesiacov zistenej v období od 1. júna 1999, keď okresný súd odročil pojednávanie na účely vykonania výsluchu sťažovateľky, až do 14. apríla 2000, keď

konanie prerušil (v tomto období iba zisťoval stav súvisiacich konaní), a 19 mesiacov - od 16. augusta 2004 až do 29. marca 2006, keď bola táto vec spojená na spoločné konanie s druhou vecou sťažovateľky (v tomto období okresný súd urobil len jednoduché výzvy na zisťovanie trvalého pobytu odporcov)], ale najväčším pochybením okresného súdu bolo to, že počas celého doterajšieho konania konal neefektívne a nesústredene.

O neefektívnom postupe okresného súdu svedčí predovšetkým to, že aj keď nariadil v roku 1998 (tri) a po roku 2007 (až 7) pojednávania, všetky jeho rozhodnutia v merite veci [z 3. septembra 1998, 13. septembra 2007 a 2. decembra 2008 (v časti o návrhu na vypratanie bytu)] boli zrušené nadriadeným súdom pre nepreskúmateľnosť, resp. nedostatočne zistený skutkový stav veci a nerešpektovanie právneho názoru krajského súdu.

Ďalším príkladom nesústredeného postupu okresného súdu bolo napr. aj predloženie opakovanej sťažovateľkinej námietky zaujatosti (30. marec 2007) proti konajúcej zákonnej sudkyňi krajskému súdu v apríli 2007, pretože jej námietka neobsahovala zákonné náležitosti a vec nemala byť nadriadenému súdu vôbec predložená (§ 15a ods. 3 druhá veta OSP), a napokon za nesústredený a neúčelný úkon považuje ústavný súd aj posledný pokyn okresného súdu z 21. júla 2010, ktorým zrušil termín pojednávania určený na 14. september 2010, vzhľadom na to, že musel zaslať spis ústavnému súdu k previerke.

K tomu ústavný súd poznamenáva, že zaslanie spisu na iný súd (aj na ústavný súd) nepovažuje za zákonnú prekážku jeho ďalšieho postupu podľa § 107 a nasl. OSP (m. m. II. ÚS 244/02), navyše ak ústavný súd rešpektuje úkony všeobecného súdu a požadovaný spis spravidla po jeho preskúmaní vždy vráti bezodkladne (v danom prípade ho vrátil 16. augusta 2010) alebo ho môže od okresného súdu vyžiadať neskôr (po uskutočnení pojednávania vo veci samej). Samotný okresný súd mohol požiadať ústavný súd o predĺženie lehoty na predloženie spisu a spis mohol predložiť až po pojednávaní.

Zbytočné prieskumy v konaní a neefektívnu činnosť priznal aj okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti.

Ústavný súd konštatuje, že je z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné, aby právna neistota sťažovateľky v napadnutom konaní nebola odstránená ani po uplynutí viac ako 12 rokov od jeho začatia (m. m. napr. IV. ÚS 260/04, IV. ÚS 127/08, III. ÚS 152/08, IV. ÚS 251/08), bez ohľadu na to, že konanie bolo prerušené viac ako štyri roky.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je ním vedené pod sp. zn. 16 C/54/1998, došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pretože ústavný súd zistil porušenie označeného základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C/54/1998, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka prostredníctvom právneho zástupcu vo svojej sťažnosti žiadala priznať finančné zadost'učinenie v sume 20 000 €, ktoré odôvodnila najmä tým, že „*Od podania žaloby r. 1998 do dnešného dňa žijem v stave právnej neistoty tak ja, ako aj ostatní členovia mojej domácnosti. Už skoro dvanásť rokov je tu hrozba, že prídeme o strechu nad hlavou a postupom Okresného súdu Trnava mi je upierané právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.*“.

Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy aj priznanie finančného zadost'učinenia. Pri jeho určení ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na zistený stav konania na okresnom súde v právnej veci sťažovateľky vedenej pod sp. zn. 16 C/54/1998, správanie sťažovateľky vyhodnotené v časti II bode 2 tohto nálezu i ostatné okolnosti prípadu (prerušenie konania v rokoch 2000 až 2004) ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Právny zástupca sťažovateľky trovy konania vyčíslil sumou 260,88 €, ktoré však bližšie nešpecifikoval.

Ústavný súd zistil, že uplatnená suma trov právneho zastúpenia je vyššia ako suma vypočítaná ústavným súdom podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej

republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) a odporuje tejto vyhláške. Preto ústavný súd priznal právnomu zástupcovi sťažovateľky úhradu trov konania právneho zastúpenia celkovo iba za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2010 (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v sume 2 x 120,23 € a k tomu náhradu režijného paušálu v sume 2 x 7,21 €. Úhrada bola preto priznaná spolu v celkovej sume 254,88 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2010